

[Ole Bjørn Kraft.]

et lille neutralt og fredeligt Land som os selv, der under Indtryk af det optrækkende Uvejr søger at beskytte sit Hus for at kunne forsvare det. Jeg tænker her paa Meddelelsen om de nye schweiziske Militærbevillinger til Styrkelse af det schweiziske Grænseforsvar. Og Sveriges Nybygninger til den svenske Flaade, hvoraf nogle har vakt den største Opmærksomhed i alle flaadeinteresserede Lande, kan ogsaa betegnes som et Udslag af en tilsvarende Erkendelse.

Under disse Omstændigheder vil det næppe være uberettiget, naar jeg føler mig foranlediget til at fremhæve den Stilling, som Det konservative Folkeparti har indtaget, og erindrer om, at vi under Forsvarsdebatten i Rigsdagssamlingen 1930—31 saa indtægende, som det var os muligt, henstillede at tage Afrustningsspørgsmaalet ud af den danske Diskussion og afvente en Klaring af den internationale Udvikling, inden man skred til en Forringelse af det danske Forsvars Muligheder og, indtil denne Klaring forelaa, at bevilde de nødvendige Midler til at holde den militære Ordning i fuld Kraft. Man sad vor Henstilling overhørig. Man gennemførte endogsaa en Nyordning, der, hvad man saa end kan mene om dens Enkeltheder, dog set ud fra et samlet Forsvars Interesser betød en afgjort Svækkelse og paa væsentlige Omraader, ogsaa i den øjeblikkelige Situation, er aldeles utilstrækkelig.

Jeg tager de Udtalelser, som hidtil er faldet under denne Finanslovdebat, som et Udtryk for, at der nu ogsaa hos Socialdemokratiet og de Radikale er ved at vaagne en begyndende Erkendelse af den hidtil førte Politik Sammenbrud. Men for at denne Erkendelse kan have nogen Betydning udover de rent indrepolitiske Formaal, som den øjensynlig ogsaa søger at opfylde, vil det være nødvendigt, at den giver sig Udslag saavel ved en positiv Erklæring om selve denne nye Indstilling som ved, at den manifesterer sig gennem en positiv Handling. Det maa ikke være saaledes, at der kan være Tvivl om, at det, Diskussionen her i Salen i den forløbne Tid under Finanslovdebatten har drejet sig om, er en Nyordning af det danske Forsvar til Varetagelse og Beskyttelse af vore nationale Interesser, og ikke en Sikring af den socialdemokratiske Regering eller socialdemokratiske Partiinteresser, og den positive Handling maa være Fremsættelsen af et Forslag, der tilsigter en Forbedring og en Styrkelse af Landets Forsvar.

En saadan Erklæring og en saadan Handling, der naturligvis maa være Forudsætningen for den Samling omkring Spørgsmaalet, den Ophævelse af Partistridigheder om denne Sag, som vi altid har ønsket og altid har bestræbt os for at faa virkeliggjort, foreligger ikke endnu, hverken fra Regeringens Side eller fra de Deltagere i Finanslovdebatten, som fra Regeringspartierne har haft Ordet i denne Sag. Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch fik forleden Dag en Opfordring af det ærede Medlem Hr. Pürschel til at udtale sig herom. Han benyttede den ikke, men Anledningen er saavel for ham som for andre stadig til Stede.

En saadan Klaring er ogsaa nødvendig af Hensyn til det Spørgsmaal, som er blevet ført frem i denne Forbindelse, nemlig Spørgsmaalet om Nordens Stilling til vor Sydgrænse og nordisk Samarbejde paa forskellige Omraader. Det er en Selvfølge, det er nødvendigt og uundgaeligt, saaledes som det ogsaa fremhæves i en Række af de Presseudtalelser, som foreligger om denne Sag, først og fremmest fra svensk Side, at før Danmark kan appellere til en fælles nordisk Samhørighed og fælles nordisk Forstaaelse af, at Danmarks Grænse ogsaa er Nordens Grænse — eller som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har udtrykt det, Folkefrihedens Grænse —, maa vi selv, vi, der er nærmere end nogen anden til at hævde denne Grænse og forsvare dens Ukrænkelighed, først og fremmest ud fra vore egne nationale og folkelige Interesser, give et klart og utvetydigt Bevis paa, at vi erkender vort Ansvar i denne Sag og forstaar, at her paahviler der os en særlig Opgave, som kun kan løses ved, at vi gennemfører en Forsvarsordning, der er et virkeligt Udtryk for vor Vilje og vor Evne til at forsvare denne Grænse og hævde vor Frihed og Uafhængighed.

At ville paakalde en nordisk Fællesfølelse og appellere til Nordens moralske Støtte, samtidig med at man selv ikke er villig til at bringe de nødvendige Ofre for at beskytte den nordiske Grænse mod Overlast, er lidet værdigt og kan ikke vente at møde Forstaaelse uden for Danmarks Grænser. Men hvis Forudsætningerne derfor er i Orden, har Det konservative Folkeparti stedse været indstillet paa at underbygge og styrke det nordiske Samarbejde.

Jeg vil i denne Forbindelse minde om, at mit Partis Fører og Leder, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, ved Finanslovbehandlingen i Oktober 1929 henstillede til Regeringen og Rigsdagen at tage